Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

2 май 2022 година *

„Жалба за отмяна — Дъмпинг — Внос на екструдирани алуминиеви изделия с произход от Китай — Акт, с който се налага окончателно антидъмпингово мито — Вносител — Подзаконов акт, който включва мерки за изпълнение — Липса на лично засягане — Недопустимост“

По дело T-328/21

Airoldi Metalli SpA, установено в Молтено (Италия), представлявано от M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler и V. Villante, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от G. Luengo и P. Němečková,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: S. Gervasoni (докладчик), председател, R. Frendo и J. Martín y Pérez de Nanclares, съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид изложеното в писмената фаза на производството, и по-специално:

– възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията с молба, подадена в секретариата на Общия съд на 30 септември 2021 г.,

– становището по възражението за недопустимост, подадено на 14 ноември 2021 г. в секретариата на Общия съд от жалбоподателя,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение [1]

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят Airoldi Metalli SpA иска отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/546 на Комисията от 29 март 2021 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на екструдирани алуминиеви изделия с произход от Китайската народна република (ОВ L 109, 2021 г., стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“).

[*omissis*]

От правна страна

[*omissis*]

По наличието на мерки за изпълнение в обжалвания регламент

[*omissis*]

19 Съгласно постоянната съдебна практика наличието на мерки за изпълнение в обжалвания регламент трябва, с оглед на член 263, четвърта алинея ДФЕС, да се разглежда в светлината на преследваната от тази разпоредба цел, а именно да се позволи на физическо или юридическо лице да подаде жалба срещу актове с общо приложение, които не са законодателни актове, засягат го пряко и не включват мерки за изпълнение, като по този начин се избягват случаите, в които такова лице би трябвало да наруши правото, за да получи достъп до съд (определение от 21 януари 2014 г., Bricmate/Съвет, T-596/11, непубликувано, EU:T:2014:53, т. 66; вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2018 г. Internacional de Productos Metálicos/Комисия, C-145/17 P, EU:C:2018:839, т. 49).

20 Ето защо следва да се провери дали подзаконовият акт на Съюза се прилага с друг акт, който неговият адресат може да обжалва пред Общия съд или пред съдилищата на държавите членки (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2018 г., Internacional de Productos Metálicos/Комисия, C-145/17 P, EU:C:2018:839, т. 50 и 51 и определение от 21 януари 2014 г., Bricmate/Съвет, T-596/11, непубликувано, EU:T:2014:53, т. 67).

[*omissis*]

23 Така в настоящия случай трябва да се определи — в съответствие със съдебната практика, изискваща, първо, да се разгледа положението на лицето, което се позовава на правото на обжалване, и второ, да се вземе предвид единствено предметът на жалбата (решение от 19 декември 2013 г., Telefónica/Комисия, C-274/12 P, EU:C:2013:852, т. 30 и 31 и определение от 12 януари 2017 г., Amrita и др./Комисия, C-280/16 P, непубликувано, EU:C:2017:9, т. 36 и 37) — дали обжалваният регламент, чиято цел е да наложи антидъмпингови мита, които вносителите ще трябва платят, включва мерки за изпълнение по отношение на жалбоподателя — вносител на съответната стока.

[1] Възпроизвеждат се само точките от настоящото определение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

24 От постоянната съдебна практика, началото на която е положено на основание на разпоредбите на Митническия кодекс на Общността от 1992 г. (изменения Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс от 1992 г.), която е възпроизведена в приложение на разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза от 2013 г. (изменения Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1), наричан по-нататък „Митническият кодекс от 2013 г.“), който е приложим в случая, обаче е видно, че регламентите, които налагат окончателни антидъмпингови мита, включват мерки за изпълнение по отношение на вносителите, задължени да платят тези мита, които мерки се състоят в съобщаване или уведомяване на вносителя за произтичащото от тези мита митническо задължение (решение от 18 октомври 2018 г., Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, т. 38 и 39, определения от 5 февруари 2013 г., BSI/Съвет, T-551/11, непубликувано, EU:T:2013:60, т. 53, от 21 януари 2014 г., Bricmate/Съвет, T-596/11, непубликувано, EU:T:2014:53, т. 72, от 7 март 2014 г., FESI/Съвет, T-134/10, непубликувано, EU:T:2014:143, т. 33, решение от 19 май 2021 г., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products и др./Комисия, T-254/18, обжалвано, EU:T:2021:278, т. 116 и определение от 14 септември 2021 г., Far Polymers и др./Комисия, T-722/20, непубликувано, EU:T:2021:598, т. 66).

25 По-конкретно, за да се приложи член 14, параграф 1 от основния регламент, съгласно който окончателните антидъмпингови мита се събират от държавите членки, член 101, параграф 1 от Митническия кодекс от 2013 г. предвижда, че „[р]азмерът на дължимите вносни или износни мита се определя от митническите органи, отговорни за мястото, където възниква“, без в това отношение да е предвидено изключение за окончателните антидъмпингови мита. Освен това съгласно член 104, параграф 1 от този кодекс митническите органи, посочени в член 101, в съответствие с националното законодателство вписват в счетоводните си документи размера на дължимите вносни или износни мита, определен в съответствие с последната разпоредба. Накрая, член 102, параграф 1 от посочения кодекс предвижда, че митническите органи уведомяват длъжника за митническото задължение в предвидената форма на мястото, където възниква, а в параграф 2 уточнява, че когато размерът на дължимите мита е равен на размера, вписан в митническата декларация, вдигането на стоките от митническите органи е равностойно на уведомяване на длъжника за митническото задължение.

26 При това положение, противно на твърденията на жалбоподателя, няма как от изменението на митническата правна уредба да следва, че при действието на приложимия в случая Митнически кодекс от 2013 г. регламентите, налагащи окончателни антидъмпингови мита, вече не включват мерки за изпълнение по отношение на вносителите. Това е така още повече, тъй като припомнените в точка 25 по-горе разпоредби на Митническия кодекс от 2013 г. изобщо не се различават от разпоредбите, които са в сила преди това. Всъщност определянето на размера на митата от националните митнически органи, уведомяването на длъжника за този размер от посочените органи и обстоятелството, че вдигането на стоките е равностойно на уведомяване на длъжника за митническото задължение, когато размерът на това задължение е равен на декларирания от вносителя размер, вече са били предвидени в членове 217 и 221 от Митническия кодекс от 1992 г.

27 Тези съображения не се опровергават от доводите на жалбоподателя, че този анализ не отчитал факта, че в дял IX от Митническия кодекс от 2013 г. са въведени „електронни системи“ за целите на прилагането на посочения кодекс.

28 Несъмнено от разпоредбите на дял IX от Митническия кодекс от 2013 г. и от разпоредбите, приети от Комисията в приложение на дял IX, следва, че „обмен[ът] на информация, като например декларации, заявления или решения, между митническите органи и между икономическите оператори и митническите органи […] съгласно митническото законодателство, се извършва посредством използването на средства за електронна обработка на данни“ (член 6, параграф 1 от Митническия кодекс от 2013 г.).

29 Въпреки това, видно от самия текст на тази разпоредба и както личи и от разпоредбите на Митническия кодекс от 2013 г., посочени в точка 25 по-горе, това компютризиране се отнася до обмена на информация между икономическите оператори и митническите органи и така или иначе само по себе си не предполага, че вносът на стоките и плащането на антидъмпинговите мита занапред ще включват единствено икономическите оператори без последваща намеса на националните митнически органи.

30 Представените от жалбоподателя доказателства в това отношение само потвърждават подобно тълкуване. Всъщност, от една страна, от описанието, дадено от митнически агент на процеса на митническо деклариране и определяне на дължимите мита, което жалбоподателят е представил като приложение към становището си по възражението за недопустимост, става ясно, че след въвеждането в електронната митническа система — която безспорно е отговорност на националните митнически органи — на митническата декларация, включваща по-специално направената от вносителя оценка на размера на митата, тази система генерира решение за приемане под формата на код, което е равносилно на съгласие за вдигане на съответните стоки и позволява допускането им за свободно обращение. От друга страна, следва да се отбележи, че към митническите декларации, представени в приложение към становището на жалбоподателя по възражението за недопустимост, са приложени документи, изготвени от италианските митнически органи (Agenzia Dogane Monopoli), съдържащи по-специално редица кодове.

31 От това следва, че обжалваният регламент може да породи действие само след като вносителят изготви митническа декларация (вж. по аргумент на противното, решение от 14 януари 2016 г., Doux/Комисия, T-434/13, непубликувано, EU:T:2016:7, т. 60—64), след което задължително се приема мярка от националните митнически органи. Вярно е, че най-често и при липсата на контрол тази мярка се свежда до посоченото по-горе електронно съобщаване и че намесата на тези органи под формата на контрол, последван в такъв случай от съобщаване на резултатите от проверката и на евентуално коригирания размер на дължимите мита, се случва по-рядко. Въпреки това, дори когато действията на националните органи се ограничават до посоченото електронно съобщение, остава фактът, че по този начин те приемат акт. При това положение липсата на контрол върху стоките на жалбоподателя, която той твърди в случая, е ирелевантна.

32 Без значение е и твърдяното от жалбоподателя обстоятелство, че когато прилагат обжалвания регламент, националните митнически органи не разполагат с никаква свобода на преценка, в случай че решат да не извършат контрол. Освен факта, че такова твърдение би могло да се разглежда като признание за необходимостта от изпълнение от страна на националните органи, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика липсата на право на преценка е критерий, който трябва да се провери, за да се установи

дали е изпълнено условието за пряко засягане на жалбоподателя, което съгласно текста на член 263, четвърта алинея, ДФЕС представлява отделно условие от изискването актът да не включва мерки за изпълнение (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2018 г., Internacional de Productos Metálicos/Комисия, C-145/17 P, EU:C:2018:839, т. 54 и цитираната съдебна практика, както и определение от 21 януари 2014 г., Bricmate/Съвет, T-596/11, непубликувано, EU:T:2014:53, т. 74 и цитираната съдебна практика).

33 Освен това, ако от въведената с Митническия кодекс от 2013 г. автоматизация се стигне до извода, че обжалваният регламент не включва мерки за изпълнение, това би означавало преценката на правния критерий, свързан с липсата на мерки за изпълнение в даден акт, да зависи от чисто технически обстоятелства. Подобно опростяване от фактически характер обаче, при това обосновано от липсата на свобода на преценка от страна на националните органи, не може да има такива последици (вж. в този смисъл определение от 5 февруари 2013 г., BSI/Съвет, T-551/11, непубликувано, EU:T:2013:60, т. 49).

34 Освен това следва да се отбележи, че видно от член 44 от Митническия кодекс от 2013 г., както впрочем и от действащите преди това разпоредби (членове 243—245 от Митническия кодекс от 1992 г.), взетите от митническите органи решения относно прилагането на митническото законодателство могат да бъдат обжалвани в съответствие с процедурата, въведена за тази цел от съответната държава членка в приложение на тази разпоредба, като при необходимост незаконосъобразността на регламента за налагане на антидъмпингови мита се изтъкне пред националните юрисдикции, които, преди да се произнесат, биха могли да прибягнат до разпоредбите на член 267 ДФЕС (вж. в този смисъл определение от 14 септември 2021 г., Far Polymers и др./Комисия, T-722/20, непубликувано, EU:T:2021:598, т. 67 и 68 и цитираната съдебна практика).

35 От всичко изложено по-горе следва, че обжалваният регламент включва мерки за изпълнение по отношение на жалбоподателя, така че, за да бъде обявена жалбата му за допустима, той трябва да докаже, че е лично засегнат от посочения регламент.

[*omissis*]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Осъжда Airoldi Metalli SpA да заплати съдебните разноски.

Съставено в Люксембург на 2 май 2022 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
Gervasoni